

Arrest

nr. 192 457 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 18 september 2017 houdende weigering van toegang met terughrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 18 september 2017 tot intrekking van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat M. KIENDREBEOGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 18 september 2017 bij aankomst vanuit Abidjan (Ivoorkust) op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd door de grenspolitie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 september 2017 een beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en beslissingen tot van het visum. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 18/09/2017 om 09:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal werd door ondergetekende, K.(...) H.(...) Hoofdinspecteur

de heer / mevrouw :

naam T.(...) voornaam V.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust wonende te [...]

houder van het document Nationaal Paspoort van Ivoorkust nummer (...)

afgegeven te S/D PAF op : (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Spaanse Ambassade te Abidjan

geldig van 15-09-2017 tot 14.10.2017

voor een duur van 15 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Abidjan met SN286, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart op doorreis te zijn naar Spanje voor toeristische doeleinden. Betrokkene kan geen enkel document voorleggen waaruit een gepland toeristisch verblijf in Spanje blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis, transportreservaties tussen de verschillende bestemmingen, ...). Betrokkene kan enkel een hotelreservatie voorleggen voor hotel Open Hostel Madrid, maar na consultatie blijkt deze reservatie reeds geannuleerd. Uit de visumaanvraag van betrokkene blijkt dat haar inreis via Frankrijk zou plaatsvinden, waarom betrokkene haar reisweg na afgifte visa heeft veranderd is niet duidelijk.

(...)

☐ (G) *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing: Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 15 dagen beschikt betrokkene over €900 cash en geen kredietkaarten. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de minimum geldende richtbedragen voor Spanje, nl €70.44/dag/persoon

(...)”

1.3. De in punt 1.2 bedoelde beslissing ging gepaard met een beslissing tot intrekking van het visum, waarvan de motieven luiden als volgt:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw, Meneer T.(...), V.(...)

☐ *De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____ [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]*

☐ *Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,*

☐ *De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____*

Heeft / hebben / werd

☐ *uw visumaanvraag onderzocht*

☐ *uw visum onderzocht. Nummer 012951466, afgegeven: 15-09-2017.*

☐ *het visum is geweigerd* ☐ *het visum is nietig verklaard* ☒ *het visum is ingetrokken*

(...)

2. ☐ het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en

artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart op doorreis te zijn naar Spanje voor toeristische doeleinden. Betrokkene kan geen enkel document voorleggen waaruit een gepland toeristisch verblijf in Spanje blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis, transportreservaties tussen de verschillende bestemmingen, ...). Betrokkene kan enkel een hotelreservatie voorleggen voor hotel Open Hostel Madrid, maar na consultatie blijkt deze reservatie reeds geannuleerd. Uit de visumaanvraag van betrokkene blijkt dat haar inreis via Frankrijk zou plaatsvinden, waarom betrokkene haar reisweg na afgifte visa heeft veranderd is niet duidelijk.

3. ☐ u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 15 dagen beschikt betrokkene over €900 cash en geen kredietkaarten. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de minimum geldende richtbedragen voor Spanje, nl €70.44/dag/persoon (...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“En raison donc du fait que la partie adverse a pris à son égard une décision de refoulement et l'a maintenu dans un centre fermé en vue de ce refoulement, la requérante estime que cette expulsion imminente justifie la présente demande en extrême urgence.

Les décisions prises par l'office des étrangers en date du 18 septembre 2017, si elles ne sont pas suspendues en extrême urgence vont priver la requérante du bénéfice d'un voyage préparé depuis de longue date par ses parents.”

2.2.2.2. In haar verzoekschrift wijst verzoekster op het imminent karakter van haar terugdrijving.

2.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens stelt verzoekster een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

« Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que cet article dit :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents Justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ;

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, la requérante souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme elle ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage elle devrait disposer avant de la sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas ;

Que pour obtenir son visa, la requérante a fourni les documents nécessaires et précisé l'objet et les conditions de son séjour

Qu'à son arrivée à l'aéroport de Zaventem, la requérante a fourni à la police aux frontières tous les documents nécessaires, notamment sa réservation d'hôtel, pour la période du 15 au 28 septembre. Elle a précisé l'objet de son voyage ;

Que pour rappel, le voyage de la requérante avait été organisé par une agence locale. Que celle-ci avait confirmé que la réservation était garantie et dès lors la chambre d'hôtel de la requérante ;

Que ce n'est qu'une fois arrivée en Belgique que la requérante découvre que sa réservation, pourtant garantie par une carte de crédit, avait été annulée non par elle ni par l'agence mais par l'hôtel pour raison de no show ;

Que la requérante qui voyage pour la première fois hors de son pays, ignore cette politique hôtelière d'autant plus que l'information ne lui a pas été donnée par l'agence et qu'elle croyait donc à juste titre qu'elle était attendue à son hôtel ;

Que lorsque cette information lui est rapportée par les autorités belges le 18 septembre dernier, elle rentre immédiatement en contact avec son père qui fait faire une nouvelle réservation par l'Agence Capital Connect allant du 18 septembre au 1er octobre ;

Qu'en raison de sa détention administrative, cette réservation subira le même sort que la première en raison de no show avec à chaque fois une nuitée facturée par l'hôtel ;

Que le père de la requérante, en raison de l'introduction de la présente procédure accélérée et en nourrissant de grand espoir de voir sa fille libérée incessamment, a effectué une nouvelle réservation, afin de permettre à sa fille de retrouver son hôtel et de réaliser l'objet de son voyage c'est-à-dire visiter Madrid et se détendre.

Que c'est donc à tort que la partie adverse lui reproche de ne pas préciser l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

Que par ailleurs, la partie adverse reproche à la requérante de ne pas disposer de moyen de subsistance suffisante à savoir un minimum valable pour l'Espagne, de 70,44€/jour/personne ;

Qu'elle tire-cette information des dispositions de l'arrêt PRE/128272007 du 10 mai 2007, relatif à la preuve des moyens financiers dont doivent disposer les étrangers afin de pouvoir entrer en Espagne.

Que cette information est reprise dans le Journal Officiel de l'Union européenne C 111, du 8 avril 2017 en ces termes :

«■ L'arrêté no PRE/1282/2007 du ministère de la présidence, du 10 mai 2007, relatif à la preuve des moyens financiers dont doivent disposer les étrangers afin de pouvoir entrer en Espagne, prévoit les moyens financiers dont les étrangers doivent apporter la preuve pour entrer en Espagne:

a) pour sa subsistance pendant son séjour en Espagne, l'étranger doit prouver qu'il dispose d'un montant atteignant l'équivalent en euros de 10 % du salaire minimum interprofessionnel brut (70,77EUR) ou son équivalent en devise, multiplié par le nombre de jours pendant lesquels l'intéressé entend séjourner en Espagne et par le nombre de personnes voyageant avec lui et d.ont il a la charge.

Ce montant doit représenter, en tout état de cause, un mirdmum de 90 % du salaire minimum interprofessionnel brut en vigueur (636,93 EUR) ou son équivalent en devise par personne, indépendamment de la durée de séjour prévue » :

Qu'au regard de cet arrêt, la requérante ne comprend pas pourquoi les décisions querellées ne vont pas mention du dernier paragraphe de l'arrêt dès lors qu'elle est de nature à conclure que la requérante dispose de ressources suffisantes pour son séjour ;

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique ;

Que l'administration doit donc avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

Que la partie adverse a donc omis sciemment de mentionner ce dernier paragraphe tout en privilégiant la mention qui peut être interprétée en défaveur de la requérante ;

Qu'en agissant ainsi, l'administration viole le principe de bonne administration et commet par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ; »

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een schrijven toe van Capital Connect van 19 september 2017, mailverkeer van 19 september 2017, de (geannuleerde) reservatie via Booking.com in het Open Hostel Madrid van 15 tot 28 september, een mail met een reservatiebevestiging van 22 september 2017, een studieattest van verzoekster van 15 juli 2017 en de vluchtgegevens van verzoekster (Verzoekschrift, bijlagen 2-8).

Middels een mail van 24 september 2017 voegde verzoekster nog volgende bijkomende bevestiging toe van een reservatie voor een hotel van 24 september 2017 (bijlage 9).

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3 van de vreemdelingenwet en meer in het bijzonder artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)”

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De tweede bestreden beslissing vermeldt artikel 34.2 van de Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) als wettelijke grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

3.3.2.7. Verzoekster betoogt dat de motieven van de eerste bestreden beslissing zouden kunnen worden toegepast op eenieder die een binnenkomstvisum voor het Schengengrondgebied heeft verkregen. Verzoekster lijkt er echter aan voorbij te gaan dat in de beslissing gewezen wordt op het feit dat zij geen enkel document voorleggen waaruit een gepland toeristisch verblijf in Spanje blijkt, op het feit dat haar hotelreservatie werd geannuleerd en op het feit dat het onduidelijk is waarom haar reisweg na de afgifte van het visum gewijzigd is. Tevens wordt in de beslissing gewezen dat zij voor een verblijf van 15 dagen slechts beschikt over 900 Euro cash terwijl het richtbedrag voor Spanje 70,44 Euro per dag per persoon bedraagt. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.3.2.8. Artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). Verzoekster stelt dat zij bij haar aankomst haar hotelreservatie voor de periode van 15 tot 28 september had neergelegd. Deze reservatie bleek echter geannuleerd, zodat verzoekster geen enkel document kon voorleggen waaruit bleek dat zij met toeristische doeleinden het Schengengebied betrad.

In haar middel betoogt verzoekster weliswaar dat zij niet wist dat deze reservatie was geannuleerd en zij gaat uitgebreid in op de inspanningen van haar vader om thans een nieuwe hotelreservatie te bekommen. Deze nieuwe reservatie vond echter *“post factum”* plaats, zoals de aanwezige raadsman van verzoekster ter terechtzitting bevestigt, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee onmogelijk rekening kon houden en deze geen afbreuk doen aan de pertinente motieven dienaangaande uit de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat alle documenten die verzoekster als bijlagen bij haar verzoekschrift van 23 september 2017 en bij de aanvullende nota van 24 september 2017 voegde (Verzoekschrift, bijlagen 2-9) allemaal dateren van na de bestreden beslissing. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

3.3.2.9. Uit het administratief dossier, waarin het verslag van de grenspolitie is opgenomen, blijkt dat ter gelegenheid van verzoeksters interpellatie op de luchthaven van Zaventem werd vastgesteld dat zij niet in het bezit was van stadsplannen, toeristische folders, adressen van musea, internet outprints, etc... Tevens verklaarde zij dat zij in Madrid ‘Barcelona’ wil gaan bezoeken waarbij zij blijkbaar onwetend is over het feit dat dit twee onderscheiden steden zijn. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden

“qu'elle a précisé l'objet de son voyage” zoals zij in haar verzoekschrift betoogt. Het feit dat haar reis door een lokaal reisbureau in Abidjan werd georganiseerd, ontslaat verzoekster niet van haar verantwoordelijkheid om goed op de hoogte te zijn van *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden”* zoals opgelegd door artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

3.3.2.10. De kritiek van verzoekster op de overweging uit de bestreden beslissing dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf kan niet worden gevolgd. Verzoekster verwijst in dit verband naar de richtbedragen voor het overschrijden van de buitengrenzen bedoeld in artikel 6, punt 4, van Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), gebaseerd op de Spaanse *‘Orden del Ministerio de la Presidencia’* van 10 mei 2007, waarvan het bedrag in 2017 werd aangepast. In dit besluit wordt gesteld dat de vreemdeling voor zijn levensonderhoud tijdens zijn verblijf in Spanje moet kunnen bewijzen te beschikken *“over middelen van bestaan waarvan de som minstens 10 % bedraagt van het wettelijke bruto minimumloon, berekend in euro (70,77 EUR), of een wettelijk gelijkwaardig bedrag in buitenlandse munt, vermenigvuldigd met het aantal dagen van het geplande verblijf in Spanje en vermenigvuldigd met het aantal personen dat te zijnen laste meereist. Ongeacht de voorziene verblijfsduur moet deze totale som per persoon in elk geval overeenstemmen met minstens 90 % van het op dat ogenblik geldige wettelijke bruto minimumloon (636,93 EUR) of een wettelijk gelijkwaardig bedrag in buitenlandse munt.”* Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar het minimumbedrag van 636,93 Euro waarover zij *in elk geval* zou moeten beschikken, ongeacht de voorziene verblijfsduur, om te verantwoorden dat zij voor haar verblijf van 14 dagen wél over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Het minimumbedrag voor een verblijf van 14 dagen bedraagt immers minimaal 990,78 Euro. Er is geen sprake van een interpretatie van de wettelijke bepalingen in het nadeel van de betrokkene, zoals verzoekster betoogt.

3.3.2.11. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.2.12. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 15 van de Overeenkomst van 14 juni 1985 ter Uitvoering van het te Schengen gesloten Akkoord van 14 juni (Schengenuitvoeringsovereenkomst), van artikel 34 van Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode), van machtsoverschrijding en van *“la principe de bonne administration”*.

3.3.2.13. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van *“la principe de bonne administration”*, aangezien zij verzuimt te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het tweede middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 5 en 15 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst aangezien deze bepalingen thans zijn opgenomen in de gehercodificeerde Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore).

3.3.2.14. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorwaarden zou toevoegen aan de wet. In het huidige artikel 6, eerste lid van de Schengengrenscore wordt als toegangsvoorwaarde voorzien dat de vreemdeling *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (moet) kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven”*. De gemachtigde van de staatssecretaris ging bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van zijn vaststellingen te concluderen dat verzoekster niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Aangezien uit hetgeen voorafgaat duidelijk blijkt dat verzoekster niet (langer) aan de afgiftevoorwaarden van haar visum voldoet, kon dit visum rechtsgeldig worden ingetrokken. Waar verzoekster in haar middel verwijst naar een bepaling uit de Visumcode die

betrekking heeft op een visumaanvraag, dringt zich de vaststelling op dat onderhavig geschil geenszins de beoordeling van een visumaanvraag betreft, maar enerzijds de weigering van toegang met terugdrijving en anderzijds de intrekking van een visum.

3.3.2.15. Er werd geen schending aangetoond van de in het middel aangevoerde bepalingen. Er is evenmin sprake van machtsoverschrijding.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

« Attendu que la décision attaquée cause à la requérante un préjudice grave et difficilement réparable ; Qu'en effet, son voyage a été préparé de longue par ses parents qui ont réuni l'argent nécessaire à la réalisation de ce voyage :

Qu'en lui refusant de continuer son voyage vers l'Espagne, la requérante perd ainsi les frais de constitution de la demande de visa, du billet d'avion et les premières nuitées débitées par son hôtel à Madrid et ce, alors même qu'elle n'a pas atteint son but, celui de visiter l'Espagne ;

Qu'en perdant cette opportunité de visiter l'Espagne la requérante ignore si elle aura de nouveau la possibilité de le faire un jour en raison du coût du voyage ;

Que dans ces circonstances, les décisions attaquées si elles sont exécutées vont causer à la requérante un préjudice grave et difficilement réparable

Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, le requérant ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate des actes attaqués risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ;

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux des moyens tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que le préjudice allégué est, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistant et plausible. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr. 126 129 van 23 juni 2014 in de zaak RvV 154 689 /II) »

3.4.2.2. Waar verzoekster de omstandigheid dat zij niet van haar vakantie in Spanje zou kunnen genieten, inroept als nadeel, dient te worden opgemerkt dat het feit dat het toeristisch bezoek van de verzoekende partij niet kan doorgaan, niet als moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden beschouwd (cf. RvS 12 augustus 2005, nr. 148 183).

3.4.2.3. In haar uiteenzetting benadrukt verzoekster ook de kost van de reis voor haar ouders. De Raad merkt op dat een louter pecuniair nadeel in principe steeds herstelbaar is (RvS 11 april 2001, nr. 94 695).

3.4.2.4. Tenslotte verwijst verzoekster nog naar de ernst van haar middelen, maar aangezien deze ongegrond werden bevonden en er geen schending van een hogere verdragsbepaling werd aangevoerd, kan er in casu onmogelijk sprake zijn van een 'evident' nadeel zoals hierboven bedoeld.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

F. TAMBORIJN